

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 26

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ὅταν οἱ ταξιδιωταὶ ἔφθασαν εἰς τὸ Πάρδεσκοπ, δὲν εὗρον πρὸς μόνον καπνίζοντα ἐρείπια εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ζωνενστράλε, τῆς φαιδρᾶς καὶ πλουσίας ἐκείνης «Ἡλιακῆς Ἀκτίνος».

Ποῦ λοιπὸν θὰ ἐστέγαζεν ὁ κ. Λακὼς τὰ τέκνα του, καὶ τὴν δυστυχῆ μικροῦλαν, ποῦ ὁ πόλεμος ἐκεῖ εἶχε πάρῃ καὶ πατέρα καὶ φωλεάν; . . .

Ἐπρεπε νὰ ὑπάγουν νὰ εὗρουν τὴν Καρίαν Ρίσιν.

Τὸ φορητὸν νοσοκομεῖον τῶν Βόερς δὲν θὰ ἤρνεϊτο νὰ δεχθῇ προσωρινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τόσῳ μακράν, καὶ τῶν ὁπείων ἡ ἀπογύμνωσις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀρροσιώσεως τῶν συγγενῶν των εἰς τὴν προσφιλεῖ πατρίδα, τὴν κινδυνεύουσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἀντηλλάχθησαν μερικοὶ πυροβολισμοὶ ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα, ἐκατέρωθεν τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Οἱ Ἀγγλοὶ ὑποδεέστεροι ἀριθμητικῶς, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν. . . Ἀὔριον θὰ ἐπανεέλθουν πολυπληθέστεροι καὶ θὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖ, ὅπου ἀπέτυχον σήμερον. Τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸν νάντισταθῇ κατὰ τοῦ ἐπερχομένου χειμάρρου!

Ναί, θὰ περάσουν τὸν Ζάνδ-Ρίβερ οἱ Ἀγγλοὶ ἐπιδρομεῖς! . . . Θὰ περάσουν τὸν Βάαλ, θὰ φθάσουν εἰς τὴν Πρετωρίαν! . . .

Πόσα στήθη θὰ χρειασθῇ νὰ τρυπήσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν κατάκτησιν;

Πέριξ τῆς γεφύρας, αἱ νοσοκόμοι τοῦ Τράνσβααλ σηκόνουν τοὺς Ἀγγλοὺς τραυματίας.

Ἀποροῦν καὶ διερωτῶνται ποῖαι ἄρα γε μυστηριώδεις σφαῖραι ἐπλήρωσαν τοὺς στρατιώτας ἐκείνους; . . . Ποῖον βροχικὸν σῶμα, ἐξαφανισθὲν αἰφνιδίως, ἀν-

τεστάθη ἐκεῖ κατὰ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ στρατηγοῦ Χούττων;

Περίφέρονται σιωπηλαὶ αἱ μητέρες, αἱ χῆραι, αἱ θυγατέρες τῶν Βόερς, πλήρεις ἐγκατερίσεως. . .

Ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς των ὀμιλεῖ περὶ ἐλπίδος εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους . . . τὰ γλυκά των πρόσωπα τοὺς κάμνουν νὰ λησμονοῦν τὴν φρίκην τοῦ πολέμου.

Ὀλίγοι πληγωμένοι ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας, ἡ ὁποία συνδέει τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Νεκροὶ . . . ὄλω καὶ νεκροὶ . . . πολλοὶ τῶν ὁπείων φέρουν φρικαλέα δῆγματα

ἡ αὐτὴ κραυγὴ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων:

— Ἡ Γουϊλελμίνα!

Ναί, ἦτο ἡ Γουϊλελμίνα κατακειμένη νεκρά, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μὲ τὰ μαλλιά αἱματόβρεκτα. . .

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς φυλάττουν οἱ δύο πιστοὶ φρουροὶ τῆς: ὁ λέων καὶ ἡ μεγάλη σκύλα.

« ἦτο ἡ Γουϊλελμίνα, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μὲ τὰ μαλλιά αἱματόβρεκτα ». (Σελ. 201, στήλ. γ'.)

εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Εἶνε κατεσπαραγμένοι, καταξέσχι-σμένοι. . .

— Ἐνα κορίτσι! εἶπεν ἓνας Βόερ, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσῃ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς γεφύρας διὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του. . . ἴσως τὴν τελευταίαν.

— Ἐνα κορίτσι! . .

Αἱ νοσοκόμοι προσέτρεξαν. . . Μία καὶ

— Αὐτὴ, εἶπεν ὁ Βόερ ἀποκαλυπτό-μενος, αὐτὴ ἀντεστάθη εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς ἠμπόδισε νὰ περάσουν τὸ γεφύρι. . . καὶ ἐπερίμενε νὰ ἔλθωμεν διὰ νὰ πο-θάνῃ τότε μόνον!

Με δακρυσμένα μάτια, αἱ γυναῖκες ὤρμησαν πρὸς τὸ μικρὸν ἄνθρωπον σῶμα.

Ἀσθενὴς βρυχηθὼς τὰς ἠνάγκασε νὰ σταματήσουν.

Προσχή! 'Ο Μαριμπής εἶνε ζωντανός ακόμη! 'Από τὰ πλευρά του, τὰ κατατροπημένα ἀπὸ σφαίρας, τὸ αἷμα τρέχει πορφυροῦν· ἀλλὰ τοῦ μένει ἀκόμη, καὶ ἐφ' ὅσον τοῦ μένουν ὀλίγαι σταγόνες, ὁ Μαριμπής θὰ προασπίζῃ τὸν τελευταῖον ὕπνον τῆς μικρᾶς πολεμιστρίας τοῦ Τράνσβαλ.

Ἡ Κάνυα δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ, δὲν θὰ φυλάξῃ πλέον...

Ἡ μεγάλη συμπαθητικὴ κεφαλὴ τῆς ἀναπαύεται αἰμάσσουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας τῆς... μακρὰ γραμμὴ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μαρτυρεῖ, ὅτι συνήθρισε τὸς τελευταίους τῆς δυνάμεις, διὰ νὰ συρθῇ ἔως ἐκεῖ καὶ νὰ ξεψυχίσῃ πλησίον τῆς.

Πέριξ τῶν τριῶν φίλων ὁ κύκλος εὐρύνεται ὀλονέν. 'Ο Μαριμπής ἐξακολουθεῖ νὰ γρυλλίζῃ, ἀπειλητικῶς.

Ἡ Γουίλελμίνια εἶχε πῆσῃ, ἀντιμετωπίζουσα τὴν ἐχθρόν, πολεμοῦσα. Τὸ ὄπλον τῆς δὲν τὴν ἐγκατέλειπε παρὰ ὅταν τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ἡ ζωὴ. Ἰσχυρῶς ἐκεῖ, πλησίον τῆς.

Καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐπολέμησε γενναίως, διότι δὲν ἀπομένει πλέον οὔτε ἓν φυσιγγιον ἄκναιον.

— Ἀρῆστέ με νὰ περάσω, εἶπε μία γλυκεῖα φωνή.

Ἡ θεία Παυλίνα πλησιάζει τὴν θετὴν τῆς κόρη. 'Ο Μαριμπής παύει τοὺς γρυλλισμούς. Ἐκεῖνη γονατίζει πλησίον τῆς νεκρᾶς ὁ Μαριμπής τὴν κυττάζει... κυττάζει διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κυρίαν του... Ἡ χαίτη του ἀνakinεῖται ἀπὸ παρατεταμένον σπασμόν... 'Ο Μαριμπής δὲν θὰ σκοτώσῃ πλέον Ἀγγλους!

Ἡ θεία Παυλίνα ἀκουμπᾷ τὸ χέρι τῆς εἰς τὴν γενναίαν καρδίαν τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Πίετ Οὐύς... Ἐπαυσε νὰ πάλῃ...

Τότε δύο μεγάλα δάκρυα, δύο ἀδάμντες ἀγάπης ἐκχειλίζουν ἀπὸ τοὺς περιλύπους ὀφθαλμούς τῆς θείας Παυλίνας καὶ σταλαῖζουν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς.

Ἡ Λιάνα καὶ τὰ δίδυμα ἔρχονται νὰ δώσουν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν εἰς τὴν μικρὰν τῶν φίλων.

Τρεῖς τάφους ἔσκαψαν.

Εἰς τὸν μεσαῖον θὰ καταβυθισθῇ μετ' ὀλίγον τὸ πτώμα τοῦ κορασίου, τυλιγμένον εἰς μίαν σημαίαν μετὰ τὰ Τρανσβαλικά χρώματα.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἀνδρείος πολεμιστῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ἦσαν ἡδὴ λευκαί, σηκώνει τὸ ἐλαφρὸν λείψανον μέσα εἰς τὸ ἐνδοξὸν σάβανόν του.

Τὸ ἀποθέτει μόνος του εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἐκεῖνης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπολέμησαν καὶ οἱ δύο, αὐτός, ὁ γηραιὸς στρατιώτης, καὶ ἐκεῖνη, ἡ κόρη, ἡ Βοερόπουλα.

Ἀσκήτης, ἐν ᾧ ἄνδρες καὶ γυναῖκες γονατίζουν περὶ τοῦ τάφου, ἀπευθύνει τὸν τελευταῖον χαίρεισμόν πρὸς τὴν δεκατετραετῇ συνάδελφόν του:

«Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, εἶπεν, ἀνδρεία ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐύς, εἰς τὴν γῆν αὐτῆς τῆς Ὁράγγης, τῆς ἀδελφῆς τοῦ προσφιλούς μας Τράνσβαλ.

«Ἡ ἀγνὴ καὶ ἡρώϊκὴ σου ψυχὴ ἂς ἐπαγρυπνῇ οὐρανὸν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης, τὴν ὁποίαν τόσον γενναίως ὑπερήσπισες!»

Φρικίαις διατρέχει τὴν ὁμήγυριν... Αἱ ψυχαὶ τοῦ γηραιοῦ πάππου καὶ τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς διέρχονται ἄνωθεν τοῦ ἀνοικτοῦ τάφου καὶ πάλλονται ἀπὸ φιλοπατρίας καὶ ἡρωϊσμοῦ.

Τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς εἶνε ἐξηπλωμένον εἰς τὸ βάθος τῆς τελευταίας του κοιτίδας... καὶ τὸ χέρι τῆς θείας Παυλίνας ρίπτει ἐπάνω του τὴν πρώτην δράκα χρώματος... Ὁ λάκκος γεμίζει.

Ἐπειτα ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπής ἀπονται εἰς τοὺς ἄλλους δύο λάκκους δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς κυρίας τῶν.

Οἱ τρεῖς φίλοι μένουν ἡνωμένοι καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Μία ἰτέα σκιάζει τὸν τριπλοῦν αὐτὸν τάφον. Καὶ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου, ἡ Βόερ ἀρχηγὸς ἐχάραξε μετὰ τὴν αἰχμὴν τοῦ μαχαιρίου του:

«Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐύς... Ἐτὼν δεκατεσσάρων... Θάνατος εἰς τοὺς ἐχθρούς!»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ συνταγματάρχης Λακὼς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν.

Ὡρμισθὴν νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Τράνσβαλ καὶ νὰ πολεμήσῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ κατετάχθησαν ὁ Γκὺ καὶ ὁ Χάνς... ὅταν λείψουν οἱ ἄνδρες, δέχονται καὶ τὴν βοήθειαν τῶν παιδιῶν.

Ἡ μαμμὰ-Παυλίνα, ἡ Λιάνα καὶ ἡ Ἐλζα περιποιῶνται τοὺς τραυματίας. Ὅσον θὰ διαρκῇ ὁ πόλεμος, αὐταὶ δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν θέσιν τῶν.

— Τὶ θὰ κάμῃς ἄμὰ τελειώσουν ὅλα; ἐρωτᾷ κάποτε ὁ συνταγματάρχης Λακὼς τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἄν θὰ ζῶ ἀκόμη, θὰ σε ἀκολουθῇσω, ἀγαπητέ μου, εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἡξεύρω καλὰ ὅτι θὰ περιθάλλῃς μετὰ προθυμίαν τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ τοῦ Βόερ...

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τὴν Λενέτταν. Περιμένουσα τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἀδελφόν τῆς, τὴν θείαν τῆς καὶ τὰ ἐξαδέλφια τῆς, φουρκίζει πρὸς τὸ παρὸν τὴν Μίς Φλώρυ, — ὅχι ὅμως καὶ τόσον πολὺ, ὅσον ἄλλοτε, — καὶ καταπλήσσει τὰς φίλας τῆς με-

τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν τῆς.

Ἄν εἶχε διατηρήσῃ τὸ μαῦρον ἐκεῖνο χροῶμα τοῦ Βατλαπῆ, αἱ φίλαι τῆς θὰ ἐπίστευαν βεβαίως τὰς διηγήσεις τῆς... ἀλλὰ τὰ κόκκινα ἐκεῖνα μάγουλα, τὰ πονηρὰ τῆς μάτια δὲν ἐμπνέουν καμμίαν ἐμπιστοσύνην... Ἡ Εἰρηνοῦλα τὸ ἐννοεῖ καὶ θυμώνει...

Τότε ἐνθυμεῖται τί τῆς εἶχεν εἰπῇ ἡ Γουίλελμίνια ὅταν ἐφευγεν ἀπὸ τὸ Ζον-νενστράλε.

Ἡ Εἰρηνοῦλα τὴν ἐδεβαλόνεν, ὅτι αἱ φίλαι τῆς εἰς τὸ Παρίσι δὲν θὰ τὴν ἐπίστευαν ὅταν θὰ τὰς ἔλεγεν ὅτι «ἔζησεν εἰς τὴν ἔρημον ὡς οἱ Ἰσραηλιταί.»

— Καὶ διατί, ἀφοῦ θὰ τὰς το λέγε-τε; εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡσύχως ἡ Βοερόπουλα.

Δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ μόνον μάθημα, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ μικρὰ Παρισινὴ εἰς τὰ βάρη τῆς Ζουλουλάνδης.

Ἐννόησεν ἐπιτέλους ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάθε ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἴτε μεγάλος, ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ ἓνα προορισμόν, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ ἄλλον, ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ του.

«Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ πολεμήσω διὰ τὴν πατρίδα μου... ἐσκέπτετο συχνά.

«Τὸ καθήκόν μου εἶνε ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ὑποταγή... θὰ το ἐκπληρώσω ὅσον εἰμπορῶ καλλίτερον, διὰ νὰ δειχθῶ ἀξία τῶν συγγενῶν μου, ποῦ πολεμοῦν ἀκόμη ἐκεῖ-πέρα.»

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐσκέπτετο καλὰ.

Τὸ Τρανσβαλ ἔχει τὸν Πίετ Οὐύς, ἡ Γαλλία ἔχει τὴν Ἰωάνναν Δάρκ.

Καὶ ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἰωάννα Δάρκ, πρὶν πολεμήσῃ τοὺς Ἀγγλους, ἔγνεθε τὴν ρόκαν τῆς, ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς ὑπήκουε.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ὁ υἱὸς ἐνὸς πλουσίου Ἕλληνος ἐμπόρου, ἐγκατεστημένου εἰς τὸ Λονδίον, εἶχε περιπέσῃ κατὰ τὴν νεότητά του εἰς μεγάλα σφάλματα. Ὁ γέρον πατὴρ του, τοῦ ὁποίου περιεφρόνει τὰς νοουθεσίας, ἐξωργίσθη ἐναντίον του, καὶ διὰ τῆς δι-αθήκης του τὸν ἀπεκλήρωσεν, ἀφῆσας ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν μεγαλῆτερον υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο καλός.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ νέος ἔκαμε σοβαρὰς σκέψεις, μετενόησε διὰ τὰ σφάλματά του καὶ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ μεταβληθῇ. Μετ' ὀλίγον ἐμαχθὲν ὅτι ὁ πατὴρ του τὸν εἶχεν ἀπεκλήρωσιν, ἡ εἰδὴσις αὕτη δὲν τῷ ἀπέσπασε κανὲν παράπονον, καμμίαν μομφὴν ἢ ὕβριν ἐναντίον τῆς μνήμης τοῦ πατρὸς του. Εἶπε μόνον: «Μοῦ ἤξιζεν.»

Ἡ διαγωγή αὕτη περιήλθεν εἰς γυν-

σιν τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος, πλήρης χαρὰς διὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, μετέβη πρὸς συνάντησίν του, τὸν ἡσπάσθη καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἀδελφέ μου, διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ὁ πατὴρ μας με καθιστᾷ γενικὸν κληρονόμον του. Ὅμως ἡθέλησε νὰ πο-κλείσῃ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἦσο ἄλλοτε, καὶ ὅχι τὸν ἄνθρωπον ποῦ εἶσαι σήμερον. Ὅθεν σοῦ ἀποδίδω τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἀνήκει.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ»

Ἀγαπητοί μου,

σιν συμπαθοῦς Γουίλελμίνας. Δεύτερον, θὰ λυπηθῇτε διότι τελειώνει μαζί τῆς καὶ τὸ μυθιστόρημα, καὶ διακόπτεται οὕτω μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας σας ἀπολαύσεις...

Καὶ δὲν ἡξεύρω διατί, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σας παρηγορήσω ὀλίγον... Εὐτυχῶς, διὰ τὴν δευτέραν τουλάχιστον λύπην, ἡ παρηγορία εἶνε πολὺ πρόχειρος. Κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀρχήν, φυσικὰ ἔχει καὶ τέλος. Δὲν γίνεται δια-φορετικὰ... Φαντασθῇτε πόσον ἡ λύπη σας θὰ ἦτο μεγαλητέρα, — καὶ δικαιοτέρα — ἂν ἐξαφνὰ ἡ «Βοερόπουλα», δι' οἰονδή-ποτε λόγον, δι' οἰονδήποτε δυστύχημα, ἐμμεν ἡμιτελής!.. Ἐπειτα, ἂν ἐτελείω-σεν ἡ «Βοερόπουλα», ὑπάρχει ὅμως ἡ «Διάπλασις.» Αἱ αὐτὴ δὲν τελειώνει πο-τέ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀμείσως, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ προσεχούς φύλλου, ἀρχίζει νέον μυθιστό-ρημα, τόσον ὠραῖον καὶ αὐτὸ, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σας λυπηθῇ ἐπίσης με-θαύριον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὅταν θὰ τελειώσῃ...

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, πόσον θὰ σας χαροποιήσῃ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς «Ἀσω-τος Ἰός», καὶ πόσας παιδράς ὦρες θὰ σας κάμῃ νὰ περάσετε, καὶ πόσα γέλια θὰ σας προξενήσῃ, τουλάχιστον εἰς τὴν

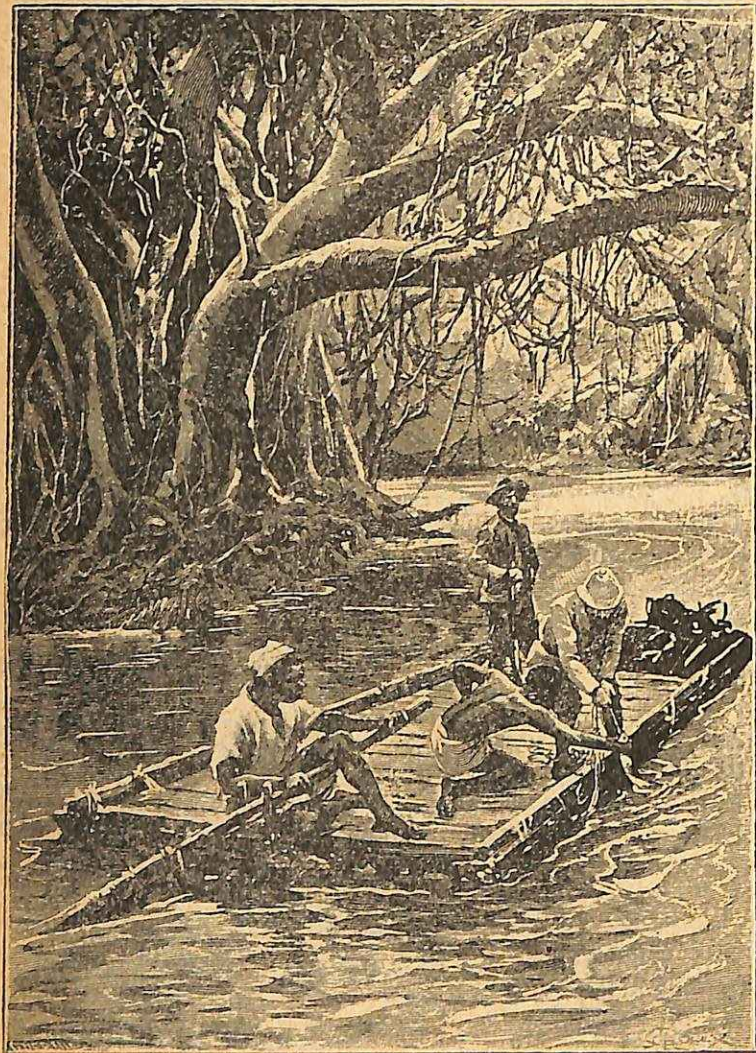
ἀρχήν, διότι αὐτὸς τὴν πραγματικὴν συγ-κίνησιν τὴν ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ τέλος. Ἰ' υποθέτω, ὅτι ἐπαρηγορήθητε ἀρκετὰ διὰ τὴν μίαν λύπην. Τώρα μένει ἡ ἄλλη.

Ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὰ πρόσωπα τῆς φαντασίας, ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἔχῃ τόσην δύναμιν νὰ μᾶς τα παρουσιάσῃ ζωντανά, ὅσην ὁ συγγραφεὺς τῆς «Βο-ερόπουλας», ὥστε τὰ θεωροῦμεν ὡς πραγ-ματικά, καὶ χαίρομεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν, καὶ λυπούμεθα εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν. Ἐννοῶ λοιπὸν κάλλιστα τὴν λύ-πην, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῇτε, ὅταν θὰ ἰδῇτε σήμερον τὸν θάνατον τῆς Γουί-λελμίνας, καὶ ὅτι παρασταθῇτε εἰς τὴν ὀδυνηράν, τὴν συγκινητικὴν τῆς ταφὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης...

Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ Γουίλελμίνια δὲν εἶνε καὶ τόσον φανταστικὸν πρόσωπον, ὅσον εἶνε τὰ τῶν συνήθων μυθιστορημά-των. Ὁ ἐξαδέλφος τῆς, ὁ ἡρώϊκός ἐκεῖ-νος Πίετ Οὐύς, εἶνε ἱστὸρικὸν πρό-σωπον, καὶ ὅλοι οἱ Βόερς λατρεύουν τὴν μνήμην τοῦ παιδίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τόσον γενναῖον. Ἡ ἐξαδέλφη του εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐλέγγοτο Γουίλελμίνια Μὰκ Νέβιν, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄγνωστον εἰς τὸ Τράνσβαλ. Ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα. Διότι πόσαι Βοερόπου-λαι διέπρεψαν εἰς τὸν τελευταῖον πόλε-μον, πόσαι ἐφάνησαν γενναῖαι, ὅσον ἡ

δεύσουν διά ποταμού πολύ ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ σχεδία, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα, εἶχε πλάτος ὄχι μεγαλύτερον τῶν ὀκτώ ποδῶν, μήκος δὲ δώδεκα. Ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τέσσαρα πρόσωπα καὶ διὰ τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὅποια εἶχον συμπαραλάβῃ οἱ ταξειδιῶται. Ἦσαν δὲ ταῦτα: ἡ μεταλλίνη φυσίγγιο-θήκη, τὰ ὄπλα, — ἦτοι αἱ τρεῖς καραμίναι. — ἡ προχόη, ἡ χύτρα καὶ τὸ φλυζάνιον. Ὅσον διὰ τὰ τρία ρεβόλβερ,

« Ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἀλιεῖαν μετ' ἡλικίον ἐνδιαφέρον. » (Σελ. 204, στήλ. γ'.)

τὰ ὅποια ἦσαν ὀλκῆς μικροτέρας παρὰ αἱ καραμίναι, δὲν ἤμπορουσαν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ δι' αὐτὰ τὴν φυσίγγιοθήκην τοῦ ἱατροῦ. Μετρήσαντες τὰ φυσίγγια, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ εἶδον ὅτι δὲν εἶχον νὰ ρίψουν εἰμὴ περὶ τὰς εἴκοσι βολάς. Ἀλλῶς τε, πιθανὸν νὰ μὴ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ τα μεταχειρισθῶν. Τὸ ζήτημα ἦτο, ὅτι οἱ κυνηγοὶ δὲν θὰ ἐστεροῦντο ἐφοδίων, ἕως ὅτου θὰ ἐφθάνον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκη.

Εἰς τὴν πρῶραν τῆς σχεδίας, ἐπάνω

εἰς στῆμα ἐν χώματος ἐπιμελῶς στοιβαγμένου, ὑπῆρχε σωρὸς ξηρῶν ξύλων. ὁ ὁποῖος εὐκόλως ἠδύνατο νὰ νανεισθῇ, ἐν ᾧ περιπτώσει ὁ Κάμης θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην πυρὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὥρων τῆς σταθμεύσεως. Εἰς τὴν πρῶμην, ἰσχυρὰ κώπη, κατασκευασθεῖσα, ἀπὸ μίαν σαινίδα, θὰ τοῖς ἐπέτρεπε νὰ διευθύνουν τὴν συσκευὴν, ἡ τοῦλάχιστον νὰ τὴν διατηροῦν ἐπὶ τοῦ ρεύματος.

Μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, εἰς πλάτος πεντήκοντα περίπου μέτρων, τὸ ρεῦμα

ἐκινεῖτο μετὰ ταχύτητά ἐνδὲς χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Μετ' οὗτον πλοῦν, ἡ

σχεδία θὰ ἐχρειάζετο περὶ τὰς εἴκοσιν ἡμέρας διὰ νὰ διανύσῃ τὰ τριακόσια χιλιόμετρα, τὰ ὅποια ἐχώριζαν

ἀπὸ τὴν συμβολὴν τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐνέριδιζαν τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ χρόνου τὸν ὅποσον θὰ ἐξώδευαν ἂν ἐπιζοπύρουν διὰ τοῦ δάσους, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ ταξίδιον τώρα θὰ ἐγένετο ἀκόπως.

Ὅσον διὰ τὰ προσκόμματα, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ φράττουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν ροῦν τοῦ Γιοχάουζεν, περὶ τούτων οὐδὲν ἐγνώριζαν. Ἐξ ἄρχῃς ἐφαίνετο μόνον ὅτι τὸ ποτάμιον ἦτο βαθὺ καὶ ἐλικοειδές. Ἐπρεπε νὰ ἐπισκοποῦν προσεκτικῶς τὸν ροῦν

ἂν ποῦ ἐσχηματίζοντο καταράκται ἢ ρεύματα ὀρηκτικά, ὁ ὁδηγὸς θὰ ἐνῆργει κατὰ τὰς περιστάσεις. Μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς μεσημβρίας, ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν ἄνευ δυσχερειῶν. Χειριζόμενος τὴν κώπην, ἀπέφευγε τὸν ἀντίρροον, τὸν παραγόμενον ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀκρωτήρια τῆς ὄχθης. Ἡ σχεδία δὲν συνεκρούσθη οὔτε μίαν φορὰν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Κάμης ὁ ὁποῖος διὰ ῥωμαλέας χειρὸς ἀπεμακρύνετο ἀπὸ κάθε κακοτοπίας.

Ὁ Τζὼν Κόρτ, καθήμενος παρὰ τὴν πρῶραν, μετ' ἡλικίον πλησίον του

παρετήρει τὰς ὄχθας μ' ἐνδιαφέρον κα-θαρῶς κυνηγετικόν. Ἐσουλλοῖζετο νὰ νανεισθῇ τὰς προμηθείας ἂν θήραμα τι τριχωτὸν ἢ περὶ τὸν ἐπλησίαζεν εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ὅλ' ἐφρονεῖτο ἀμείσως. Τοῦτο δὲ συνέβη περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Σφαῖρα κατέρριψεν ἄπνουν ἕνα «βότερμπουκ», εἶδος ἀντιλόπης παραιοταμίου.

— Καλὴ ριζιά! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ἀνωφελῆς ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν δὲν ἤμποροῦμεν νὰ πάρωμεν τὸ ζῶον.

— Αὐτὸ γίνεται ἐστὶ στιγμὴ! ὑπέλαβεν ὁ ὁδηγός.

Καί, ἀντιστηριγθεὶς ἐπὶ τῆς κώπης, ἔφερε τὴν σχεδίαν πλησίον τῆς δεξιᾶς ὄχθης, εἰς τὸ μέρος ὅπου κατέκειτο ἡ ἀντιλόπη. Τὸ ζῶον μετ' ὀλίγον διεμελίσθη, καὶ τὰ χρήσιμα τεμάχια του ἐφυλάχθησαν διὰ τὰ δύο γεύματα τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐχρησιμοποιοῖ τὴν ἀλιευτικὴν του ἐμπειρίαν, μολοντί δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν του παρὰ στοιχειώδη ἐργαλεῖα: ὀλίγον σπάγον, εὐρεθέντα εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἀντὶ ἀγκίστρων ἀκάνθας ἀκακίας, δολωμένας μετὰ μικρὰ κομματάκια κρέατος. Τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀνεφαίνοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, θὰ κατεδέχοντο νὰ το τσιμπήσουν.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ εἶχε καθήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς σχεδίας, ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἀλιεῖαν μετ' ἡλικίον ἐνδιαφέρον.

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ λαύρακες τοῦ ρίου Γιοχάουζεν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀθηγάγοι καὶ ἡλίθιοι ἀπὸ ἄλλους, διότι εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤργησε νὰ κατάπιῃ τὸ ἀγκίστρον καὶ νὰ πιασθῇ. Ὁ ἰχθύς οὗτος ἐξύγιζεν ὅκτω ἕως ἐννέα λίτρας. Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι οἱ ταξειδιῶται δὲν ἀνέβαλον διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι ἠδύνατο νὰ κάμουν σήμερον: νὰ τον καταβροχθίσουν.

Ὅταν λοιπὸν ἐσταμάτησαν τὴν μεσημβρίαν, τὸ πρῶγευμα ἀπετελέσθη ἀπὸ ψητὸν φιλέτον ἀντιλόπης καὶ ἀπὸ τὸν λάβρακα, ἐκ τοῦ ἐποίου δὲν ἔμενε παρὰ τὸ ψαροκόκκαλον. Διὰ τὸ γεῦμα, ἀπεφασίσθη νὰ κάμουν σοῦπα μ' ἐν καλὸν τεμάχιον ἀντιλόπης. Καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βράσῃ πολλὰς ὥρας, ὁ Κάμης ἤναψε φωτιὰν εἰς τὴν πρῶραν τῆς σχεδίας, ἔστησεν ἐπάνω τὴν χύτραν, καὶ ἐπειτα ὁ πλοῦς ἐπανελήσθη καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδιάκοπος μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Τὸ ψάρευμα δὲν ἔφερεν ἀποτέλεσμα τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Περί τὴν ἑκτὴν ὥραν ὁ Κάμης ἐσταμάτησεν ἀπέναντι στενῆς καὶ πετρώδους ἀκροποταμίας, σχιζομένης ἀπὸ τοὺς κλώνους ἐνδὲς κομμοιδένδρου, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κ ρ α μ π ᾱ. Ὁ τόπος ἦτο κατάλληλος πρὸς διανυκτέ-

ρευσιν. Ἀχιβάδες, μύδια καὶ ἄλλα διάφορα ὄστρακα ἦσαν ἄρθονα εἰς τοὺς βράχους ἐκεῖνους. Ταῦτα, ἄλλα μαγεῖν εὐμενέα καὶ ἄλλα ὠμά, ὅλ' συνεπλήρουν εὐαρέστως τὸ ὄψολόγιον τῆς ἐσπέρας. Ἀν' εἶχαν μόνον ὀλίγον ἀλάτι καὶ τρία-τέσσαρα παξιμάδια, τὸ γεῦμα θὰ ἦτο τέλειον. . .

Ἐπειδὴ ἡ νύξ προηγγέλετο συνεφώδης καὶ σκοτεινὴ, ὁ Κάμης ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ μὴ ταξειδεύσουν. Τὸ ρίου Γιοχάουζεν παρέσυρε κάποτε κορμούς πελωρίους. Σύγκρουσις μετὰ κανένα ἐξ αὐτῶν ἤμποροῦσε νὰ εἴνε πολὺ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν σχεδίαν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ κομμοιδένδρου, ἐπὶ σωροῦ χόρτων.

Χάρις εἰς τὴν διαδοχικὴν φρονύρησιν τοῦ Τζὼν Κόρτ, τοῦ Μάξ Οὐμπέρ καὶ τοῦ Κάμης, τὸ μικρὸν στρατόπεδον δὲν ἐδέχθη καμμίαν ὀχληρὰν ἐπίσκεψιν. Κραυγαὶ πιθήκων ἠκούοντο μόνον ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ἀνατολῆς του συνεχῶς.

— Καὶ τοῖμω νὰ βεβαιώσω ὅτι αὐτοὶ δὲν ὀμιλοῦσιν! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὅταν, ἐξυπνήσας τὴν πρῶϊαν ἡτοιμάζετο νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖράς του, τῶν ὁποίων δὲν εἶχον φεισθῇ τὰ κακοποιὰ ἔντομα.

Τὴν πρῶϊαν ἐκείνην, ἡ ἀνυχώρησις ἀνεβλήθη διὰ πολλὴν ὥραν. Ἐπιπτε βροχὴ ραχδιατώτα. Ἦτο φρονιμώτερον

νὰ σταθοῦν ἕως νὰ παρέλθῃ ὁ κατακλυσμὸς ἐκεῖνος. — φαινόμενον ἄλλως τε συχνότατον εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικὴν. Τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ κομμοιδένδρου ἐπροφύλαξε τοὺς ταξειδιώτας ὁπωςδήποτε, μέχρι τινὸς δὲ καὶ τὴν σχεδίαν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη παρὰ τὰς ἰσχυράς του ρίζας. Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐσχηματίζον μικρὰς ἤλεκτρικὰς φουσαλίδας. Μακρόθεν ἠκούοντο βρονταί, ἄνευ ἀστραπῶν. Χάλαζα ὅμως δὲν ἤπειλεῖτο, διότι τὰ ἀπέραντα δάστη τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν τὴν ιδιότητά νὰ ἐμποδίζου τὴν πτώσιν τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'.

Ἡ Μαρία ἀπόρησε πολὺ, πῶς ἡ μυῖγες, ποῦ ἄλλῃ φορά τες ἔπερνε γιὰ θεριὰ καὶ τες ἐφοβεῖτο τόσον, ἐφευγαν καθὼς ἐκουνοῦσε τὴν πετοῖετα, κατατρομαγμένες, χωρὶς νὰ τὴν πειράξουν καθόλου.

Ἀπὸ αὐτὸ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Δὲν θέλω νὰ φοβοῦμαι πιά, ἔλεγε. Θέλω νὰ λάξω ζωὴ, θέλω νὰ γίνω διαφορετικὴ, δὲν θέλω νὰ με λένε πιά Κυρία Τρομάρα.

Θέλω δὲν θέλω, θέλω δὲν θέλω. . . Βλέπετε, ὅτι μέσα ἐστὶν ψυχὴ τῆς Μαρίας ἄρχισε νὰ ἐξυπνᾷ ἡ θέλησις. Τί μεγάλη καὶ θαυμαστὴ δύναμις ποῦ εἶνε, παιδιά μου, αὐτὴ ἡ θέλησις! Ἔτσι, μόνον μ' αὐτὴ τὴ δύναμι, μόνον ἐπειδὴ τὸ ἦθελεν, ἡ Κυρία Τρομάρα ἄλλαζεν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα περισσότερο, καὶ λίγο-λίγο ἡ ἀνόητη καὶ ἡ φοβητοῖάρα Μαρία ἐγίνετο γενναία καὶ λογικὴ.

Τώρα πιά δὲν φοβᾶται τὰς πράσινες σαῦρες, οὔτε τὰς πέρνει γιὰ κροκοδείλους. Ἄν τυχὸν πέσῃ ἡ καρέκλα τῆς, δὲν πιστεύει πιά ὅτι ἀποκάτω εἶνε ρινόκερος. Καὶ ὅταν τῆς κάμνουν λουτρά, δὲν τρέμει μήπως πνιγῇ. . .

Καὶ τὰς ἀράχνες ἀκόμη δὲν τες φοβᾶται. Τὰς σιχαίνεται μόνον, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κατηγορήσουμε, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι σιχαίνονται τὰς ἀράχνες. Νὰ ἰδῇτε ὅμως, ποῦ μιὰ μέρα ἡ Μαρία ἐνίκησε καὶ τὴν σιχαμάρα τῆς.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς, ὁ Ἀχιλλεύς, ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι μίαν ἀράχνην καὶ τῆς τὴν εἶδε. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τῆς, ὁ Κρίτων.

— Νὰ ἰδοῦμε, θὰ τὴν πιάσῃ; ἔλεγεν ὁ Κρίτων. — Δὲν θὰ τὴν πιάσῃ! ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλεύς.

— Ὅχι, θὰ τὴν πιάσῃ. — Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν θὰ τὴν πιάσῃ. — Ὅθι τὴν πιάσῃ, ἐπέμενεν ὁ Κρίτων.

Πραγματικῶς, ἡ Μαρία τὴν ἐπιάσε καί. . . τὴν ἄφισεν ἐλεῦθερη.

(Προσεχῶς τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΓΗΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 198.)

Κος ΔΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Πόπον).— Ἡ ιστορία σου τὸν ὠφέλησε. Χαίρω πολὺ... διότι εἶνε ἐντροπή, παιδί τῆς ἡλικίας του νὰ φοβᾶται τοὺς βρυκόλακας.

Πόπος.— Ἐγὼ δὲν θὰ φοβηθῶ πιά ποτὲ ἐντὶ ζωῇ μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τώρα δά, ἡ καρδιά τοῦ Ἀριστείδου κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ.

(Ἀκούεται ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ φωνὴ τοῦ Ἀριστείδου, ὁ ὁποῖος κράζει πρὸς βοήθειαν ἐντροπός.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Χριστέ μου! Παναγία μου!.. Μπαμπά! Πόπο! Μπαμπά! (Ὁ Ἀριστείδης ἐπιστρέφει κατατρομαγμένος, μὲ σβυμένον κερί, σφογγίζων τὸ πρόσωπόν του.)

Κος ΔΑΡΑΣ.— Ἐ, τί εἶνε;... τί σου συνέβη;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— ὦ, μπαμπά μου! Μὴν το πιστεύετε, ἂν δὲν θέλετε... Εἶνε ὅμως ἀληθινόν, τὸ αἰσθάνθηκα!

Κος ΔΑΡΑΣ.— Τί αἰσθάνθηκες;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Νά, καθὼς ἄνοιξα τὴν δουλάπα, κάποιος μοῦ δώκε ἓνα δυνατὸ μπάτσο κατὰμουτρα, καὶ μούσβυσε τὸ κερί.

Κος ΔΑΡΑΣ.— Μπάτσο; ! Πῶς εἶνε δυνατόν;... Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Καὶ ὅμως ἔγινεν. Ἀχ, Παναγία μου, ἀκέρη τρέμω... Ἄ, νὰ καὶ τὸ κερί μου σβυμένο, μὲ τὸ φυτίλι σπασμένο... Βλέπετε ὅτι δὲν σας λέγω ψέματα.

Κος ΔΑΡΑΣ.— Κάτι συμβαίνει ἐδῶ... Πρέπει νὰ υπάγω νάνακαλύψω τὴν αἰτίαν... Ἀνάπατέ μου τὸ κερί... Σεῖς περιμένετε ἐδῶ, καὶ τώρα θὰ ἔλθω νὰ σας πῶ (Ἐξέρχεται.)

Πόπος.— Σοῦ ἔδωσαν μπάτσο κατὰμουτρα καὶ σου ἔσβυσαν τὸ κερί; Πολὺ παράξενο! Μήπως ἡ ψυχὴ τῆς μητέρας εἶνε θυμωμένη;... Τῆς ἔκαμες τίποτε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Ναί, Πόπο μου. Θυμοῦμαι ὅτι μιά μέρα, λίγον καιρὸ πρὶν πεθάνῃ, μ' ἔδωκε νὰ τῆς διαβάσω τὴ Σύνοψιν κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα. Ἴσως γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τῆς εἶνε θυμωμένη μαζί μου.

Πόπος.— Ἄ! αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ εἶνε! Γιατί δὲν τῷλεγες;... Ἐγὼ δὲν τὴν ἐλύθησα ποτὲ τῇ μητέρα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν μου ἔκαμε τίποτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα πολὺ δίκην ποῦ δὲν ἤθελα νὰ πάγω μόνος μου εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς... Ἄμ' δὲν θὰ ξαναπατήσω τώρα; (Ὁ Κος Δάρας ἐπιστρέφει.)

Πόπος (πρὸς τὸν πατέρα του).— Ἐννοια σας, μπαμπά! Τώρα ξεύρουμε τί συμβαίνει... Μὴν κοπιᾶτε σεῖς.

Κος ΔΑΡΑΣ.— Κ' ἐγὼ το εἶδα... Ἀλλὰ τί ἐμάθετε σεῖς;

Πόπος.— Ὁ Ἀριστείδης μοῦ ὁμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐθύμωσε κάποτε τὴ μητέρα, καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται, ἡ ψυχὴ τῆς ἤθελε νὰ τὸν τιμωρήσῃ....

Κος ΔΑΡΑΣ.— Μπα! τ' εἶνε αὐτὰ; ! Πάλι ἄρχισες νὰ πιστεύῃς τέτοιους ἀνοήσιες, σὺ, ποῦ σ' ἐπίστευα λογικώτερον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου; (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). Ἀκούσε. Εὐρῆκα τὴν αἰτίαν τοῦ μπάτσου σου. Πληθὺν τῆς δουλάπας, εἶνε τὸ παράθυρον. Τὸ παράθυρον αὐτὸ ἔχει ἓνα βαρὺ παραπέτασμα. Τὸ φύλλον τῆς δουλάπας, ὅταν ἀνοίγῃ ὁλωσδιόλου καὶ μὲ ὀρμήν, εὐρίσκει τὸ σχοινίον τοῦ παραπετάσματος, τὸ πιέζει καὶ το τεντώνει. Τότε τὸ παραπέτασμα ἀναπηδᾷ καὶ αὐτὸ σ' ἐκτόπῃσιν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ σου ἔσβυσε τὸ κερί. (πρὸς τὸν Πόπον.) Σένα δὲν σ' ἐπείραξε, διότι φαίνεται, σὺ δὲν ἄνοιγες τὸ φύλλον τῆς δουλάπας ὁλωσδιόλου.

Πόπος.— Ἀλήθεια, τὸ θυμοῦμαι ὅτι δὲν τὸ ἄνοιξα ὁλωσδιόλου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.— Ἄ!... κ' ἐγὼ θυμοῦμαι ὅτι ἀπὸ τῆς βία μου καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μου τὸ ἄνοιξα μὲ ὀρμήν... Κος ΔΑΡΑΣ.— Τὸ εἶδατε; Ἐπείσαστε καὶ αὐτὸν τὸν ποντικόν!.. Τώρα πᾶμε νὰ σας το δεῖξω καὶ ἐπὶ τόπου. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θὰ σε θεραπεύσῃ, Ἀριστείδη, γιὰ πάντα.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειομένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδότην, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερὴς, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπροσδόκητον.— Ἰδοὺ μία πονηρὰ Ἀσκήσις, τῆς ὁποίας ἡ λύσις κατανεμᾷ δυσκολωτάτη, ἀκριβὲς ἐνεκα τῆς εὐκολίας τῆς.

Πρόκειται νὰ δώσωμεν εἰς μίαν ἐρώτησιν, τὴν ἀπλουστεράν, τὴν φυσικωτέραν, τὴν στοιχειωδέστεραν ἀπάντησιν, — ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν χρειάζεται οὔτε μεγάλη σοφία, οὔτε εἰδικαὶ γνώσεις, — μίαν ἀπάντησιν τελειοπάντων, τὴν ὁποίαν θὰ ἤμπορούσε νὰ δώσῃ καὶ ἓνα μικρὸν παιδί.

Φανταζόμεθα, ὅτι ὁ ἐρωτῶν δὲν περιμένει τοιαύτην ἀπάντησιν, καὶ δὲν πηγαίνει ὁ νοῦς μας ἐκεῖ ἀμέσως. Δι' αὐτὸ ἡ λύσις τῶν ἀπροσδοκῶν εἶνε δύσκολος.

Ἐρώτησις:— Τί ἔγινε τὸ ἔξο: τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου θάνατος ἐπὶ τὸν Γρανικόν;

Σταθθεῖτε μὴν ἐρευνήσετε τὴν ἱστορίαν σας, διότι δὲν θὰ μᾶθετε τίποτε. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλουστάτα: Ἐβράχην. Πῶς; δὲν το ἐπεριμένετε; Ἀλλὰ δι' αὐτὸ το λέγομεν καὶ Ἀπροσδόκητον.

Ἄλλο παράδειγμα: «Ποῖος ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως φορεῖ τὸ μεγαλύτερον καπέλο;»

Τρέχα γύρευε τώρα νὰ εὕρῃς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ μετρήσῃς τὰ καπέλα των!.. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐρωτῶν δὲν ἐννοοῦσε νὰ σε βλῇ εἰς τὸσον κόπον. Ἡ ἀπάντησις που θέλει εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερον κεφάλιν.» Τί ἀπλούστερον!

Κι' ἄλλο:

«Πότε ὁ σκύλος ἐμβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;» Ἡ εὐρύτερη σὲς καμμία εἰδικὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν σκύλου νὰ ἐμβαίνειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ὁχι βέβαια! Καὶ ἀπαντᾷτε μὲ τὸ πονηρὸν σας μειδιάμα: «Ὅταν εὐρίσκη τὴν θύραν ἀνοικτήν.»

Καὶ ἐν τελευταίῳ παράδειγμα, διὰ νὰ ἐνοήσῃτε καλὰ-καλὰ τί σημαίνει Ἀπροσδόκητον: «Πότε τὸ Πάσχα δὲν πέφτει Κυριακὴν;» Καὶ ἡ ἀπάντησις. Ποτέ!

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς νὰ λέγεται ἄρα γε ὁ Τραπεζοῦντιος, ποῦ δημοσιεύει Παιδικὰ Πνεύματα ἐντὶ Διάπλάσεως; ἔρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ τῆς Πέτρας Σκανδάλου.

— Μὰ δὲν ἔχει τὸν ὄνομά του; ἔρωτᾷ ἡ μαμά.

— Ὁχι, μόνον Π. Χ.

Καὶ ἡ Πέτρα Σκανδάλου:

— Τότε λοιπὸν ὀνομάζεται ἡ Πρὸ Χριστοῦ,

ἡ Παραδείγματος Χόρην.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

*

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιπλήττει τὸν μικρὸν ἀνεψιόν της:

— Ἀνόητε, τοῦ λέγει, χθὲς δὲν πήγες σχολεῖν ἐπειδὴ ἦσουν ἀσθενής; σήμερον... γιατί;

— Ἐννοια σου, θεία, ἀπαντᾷ ὁ μικρός; μὴ θυμῶν, ἐγὼ εἶπα ἐστὶ δάσκαλος ὅτι θὰ εἶμαι καὶ σήμερον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυθαίου

*

Ὁ κύριος φωνάζει τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Κουφιοκεφαλίου:

— Γιὰ κῦττα ἐδῶ! Μοῦ ἔφερες οὐδ' ὑποδήματα τοῦ ἰδίου ποδιοῦ.

Ὁ Κυφιοκεφαλὴς ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἀπληγισμένος:

— Μὰ καὶ τὸ ἄλλο λευγάρι ἐστὶ εἶνε, κύριε...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰαθουρίου Ρόδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ!

«Νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας;... Μὰ τί συμβαίνει;... μήπως μας ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος; καὶ δὲν το γνωρίζομεν;...» — Ναί, ἀγαπητοί μου! σὰς ἀπειλεῖ ἓνας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον δὲν μαντεύετε, καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικός, ὅπως καὶ ἄλλος: σὰς ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τῆς πλῆξεως καὶ τῆς ἀνίας, τώρα τὰς διακοπὰς, ποῦ κλείουν τὰ σχολεῖα, καὶ παύουν τὰ μαθήματα, καὶ διακόπτεται ἡ μελέτη...

Καὶ ἓνα μέσον διὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸν τὸν κίνδυνον, — τὸ καλλίτερον ὅμως, — εἶνε νὰ προμηθευθῇτε βιβλία τεχνικά, εὐχάριστα, διδακτικά καὶ... εὐθηνὰ, καὶ νὰ διέρχεσθε τὰς ὥρας τῆς ἀνίας, διὰ νὰ βαρύνεσθε τὰ παινίδια, μὲ ὠρεῖαν καὶ ἐπωρεῖαν ἀνάγνωσιν.

Τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασαν πολλοὶ καὶ παλαιότεροι φίλοι μου, ἀνομοιογενεῖται ὑπ' ὅλων ὡς ἀποτελεσματικώτατον. Μὲ μικρὰν δαπάνην, εἰμφορεῖ νὰ προμηθευθῇ κανεὶς πολλοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε ἡσυχυρὸς ὁλόκληρος μυθιστορημάτων, διηγημάτων, διαλόγων, ποιημάτων, εἰκόνων, ἀσκήσεων, παιγνίων, γνώσεων παντός δῶν, — καὶ νὰ περάσῃ μὲ αὐτοῦ: ἓνα εὐτυχισμένον καλοκαίρι.

Διὰ τοῦτο, βλέπετε, δημοσιεύω σήμερον κατὰλογον τῶν παλαιῶν μου τόμων καὶ τῶν βιβλίων μου μὲ τὰς τιμὰς των. Συμβουλευθῆτε αὐτὸν τὸν κατάλογον καὶ... λάβετε τὰ μέτρα σας!

«Ὁ, τί ἐτέλειονα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μεταφράσεως τοῦ «Μυλωνᾶ», ἔλαβα καὶ τὴν μεταφράσιν τῆς «Ἐσθῆρας», φιλτάτη, ἰοδί. Τὴν ἀνέγνωσα καὶ αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ σου εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἡ πρώτη μοῦ ἤρξε καλλίτερη. Ἦτο καὶ πλέον σύμφωνον μὲ τὰς δυνάμεις σου. Ἀπέδωκες πολὺ καλὰ τὸ ζωηρὸν καὶ πεταχτὸν ὅρος τοῦ συγγραφέως, καὶ ἐκτός ὅλων ν' ἔξεων, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐράνησαν ἀκατάλληλοι: ἡ καὶ ἀκατάλληλοι, κανὲν ἄλλο σοβαρὸν φεγγάδιον δὲν ἦρα. Ὁ Ραχίνας ὅμως δὲν μεταρράζεται τόσο εὐκολα. Πρῶτον δὲν ἀρμόζει τόσο μεγάλη ἐλευθερία προκειμένου περὶ κλασσικοῦ ἔργου, καὶ δεύτερον ἡ γλῶσσα αὐτὴ δὲν εἶνε κατὰλληλος διὰ τραυλίδων. Ὅθ' ἐπιοτιμῶσα τὴν καθαρῶς ὁμιλίαν, ἡ τὴν δημοτικὴν ἁμιγλή. Ἐν τούτοις σε συγχάρω καὶ διὰ τὰ δύο ἔργα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ἐπίδοσιν σου καὶ τὴν φιλοπονίαν σου.

Ὁ μικρὸς δημοσιογράφος, Ἀργερόντης Φωρῆ, περὶ τοῦ ὁποίου με ἤρωτα τὸ Μαθρὸν Σύνταγμα, δὲν εἶνε ὁ Γ. Ο. ὥστε δὲν δημο

καὶ Μαρίας τῶν Μεδίκων· — ὁ Νουταλγὸς "Ελληρ μετὸν Χωλὸν Διάβολον Γυμνάσιον Χίου, Νουταλγὸν τῆς Θαλάσσης, Ἀββακοῦ καὶ Ἀγγελον Ἀνγερινόν· — τὸ Λευκὸν Κρῖνον μετὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆρ, Πασίμαχον, Φαρῶν τοῦ Εὐρίπου, Χαροφίλοσφορ καὶ Κωπηλάτιδα Κόθρον· — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροδὸς μετὴν Δεσποινίδα Παρακράτησιν, Ἀμαρυλλίδα καὶ Μελιχρὸν Ἀκτίνα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Παρήγορον Ἀγγελῶν (χαῖρ) πού ἔγινες καλὰ· ἐγέλασα ὅταν εἶδα, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃς «Κυρία Τρομάρα» μετὴν ἀράχνην ἐκείνην που ἔπασεν ἐπάνω σου·) Πικραμένην Καρδούλαν (μοῦ ἐδόθη ἡ εὐχόριστος περιστασις καὶ ἐγνώρισα τὸν ἐῖω ἀδελφόν σου Κωνσταντίνον, τὸν ὁποῖον πέρα πολύ ἐκτιμῶ καὶ υπολήπτωμαι·) Λαμπρὸν Κιθαροδόν, Ἰτέαν ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου ἦτο εὐνεστάτη καὶ ἐνδιαφέρουσα, ἀδικεῖς τὸν ἐαυτόν σου νὰ νομίζῃς· τὸ ἐναντίον, καὶ ἀδικεῖς ἀκόμη καὶ ἐμὲ, πού ἀργεῖς τόσο πολύ νὰ μου γράψῃς·) Συμφοραῖκον Κόλλιον (εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃς δικαίον· ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσῃ ὀλίγοις καιρὸς, νὰ ἰδοῦμεν θὰ λάβῃς; ἢ ὄχι; ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὰ παραπόνά σου ἐναντίον τῶν κυρίων αὐτῶν, ἐὰν δὲν γίνοντι βλάβη·) Ἀνθος Μαῖου (σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας σου πραγματικῶς, εἰς τὴν Λάρισσαν ἔχω πολλὰς συνδρομητριάς, καὶ ἂν γνωρισθῇ μαζί των, θάπο κτήσης καλὸς φίλος·) Ἀθωὰν Καρδίαν ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραν περιγραφὴν· ἔγινε λοιπὸν ἡ λεμβοδρομία μετὴν σελήνην·) Διοποροροῦσαν, Μέλλοντα Δόκιμον, Ἀστέρη τῆς Ἀνατολῆς (σοῦ ἔστειλα τὸ Βραδεῖον τὴν 26 Μαΐου·) Μιγάτανρον (αἱ λύσεις δεκατὰ· Τὸ Π. Πνεῦμα δὲν τὸ ἐνόησα καὶ τόσο καλὰ...) Πειρατὸν Ἀστέρη (ἔστειλα·) Σύλλογον Ἐλπίδα (σὺ εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· διὰ νὰ σταλοῦν ὅμως τόμοι πρέπει νὰ συνοδεύεται ἡ παραγγελία μετὴν ἀντίτιμον, διότι δὲν μου περισεύει καιρὸς νὰ κρατῶ λογαριασμούς·) Αἰ-Αἰ-Χάν, Εἰφῶ Βλάχα (ἔλαβα· ἡ ἐπιστολή σου πρὸς τὸν Ἀββακοῦ ἐστάλη, εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν·) Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς (ἀπεναντίας, τὸ γράψιμόν σου εἶνε εὐανγέλιον· τὸ Π. Πνεῦμα πολὺ εὐμορφον· σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας σου·) Ἐξόριστον Ἑλληνα, Πεπωμένον (αὐτὸ που λέγεις, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν τακτικὰ· ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου αὐτὸ πού μου γράψεις·) Ἀμαρυλλίδα (οὐ γελῶν μειδίμα·! . . .) ἔρχον ἦτο πάλι τὸ ἀνέκδοτόν σου!) Ἀγνήν Φίλιαν (σοῦ εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν· ἡ πληροφορία σου περιττή, διότι ἔχεις καιρὸν·) Τρυποκάρυδο (μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου δημοσιεύω ἔργα· αὐτὸ εἶνε κανὼν ἀπαράβατος·) Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἀφρικανὸν Ἠλίον, Κόκκινην Ἐξοχὴν κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22' Ιουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας· λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης χώρας. Ἀπάντησις ἀσφαλής· — Ἰάκωβος Πανουσιάνης, Smyrne. (B-48)

Εἰδοποῶ πάντας τοὺς ανταλλάσσοντας μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, ὅτι παύω τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, εὐχαριστῶ δ' αὐτοὺς διὰ τὰ δελτάρια τὰ ὁποῖα μοι ἔστειλαν· — Εὐάγγελος Μ. Μεγαλητσίανος, ἐν Πειραιεῖ. (B-49)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπινά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτον πρώτης ποιότητος: ἄδεται φρ. 7, χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 1,75. χρυσόδ. φρ. 3,75.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδεται φρ. 3, χρυσ. φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδεται φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδεται φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διδάλογοι (Κουριτίδου) Δύο Σειραὶ, ἐκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδεται φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόξας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 17 Ἀυγoustου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψω τὰς λύσεις των εἰς διαγώνισμοι, πωλεῖται ἐν ἡμετέροις μὲς εἰς παντὶ ἔτει, ὡς ἐκαστος πειρᾶται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

278. Λεξιγριφός

Μέγαν ἀρχαῖον στρατηγόν·
Ἀφ' οὗ τον ἔκαμα . . . χολόν,
Συνέλαθα ὡς λείαν,
Κ' ἕνα γνωστὸν σου ὄρνικτον
Ἐκαμα μ' εὐκολίαν.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ποιμανίδος τῆς Δένης.

279. Συλλαβογριφός.

Ἡ κεφαλὴ ἀπρόσωπόν τι ρῆμα·
Εἰς τοὺς συνδέσμους βρίσκεται ἡ μέση.

Καὶ ἡ οὐρά 'ς τὴν μουσικὴν τῆς θέσι·
Μέ τ' ὄλον μου καλλιεργοῦν τὸ κτήμα·
Ἑστία ὑπὸ τοῦ Χολοῦ Διαδίου.

280. Στοιχειογριφός.

Κατοικῶ κ' εἰς τοὺς κλωβοὺς.

Ἄν τὴν κεφαλὴν μου ἀλλάξω,

Θὰ πετάξω.

Εἰς τοὺς παλαιοὺς σοφοὺς.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Κορινθίου Κόμματος.

281. Τονόγριφός.

Ἀπὸ βλαῖον τι πάθος ἐν φυτὸν θὰ σχηματίσω,

Ἀπ' τὴν λήγουσαν τὸν τόνον ἂν ἀπλῶς μετα-

[κινήσω.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀλλοποπούλου.

282. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον τὰ ἔχει ἡ ἐργασία.
Τὸ δεῦτερον τετράποδον ποῦ τρώγει μ' ἀπληστία.
Τὸ τρίτον, μου εἶνε ἄνθρωπος μικτῆς καταγωγῆς.
Τάλλο δηλοῖ προτέρημα πού 'ς ὅλους δὲν θὰ ἰδῇς.
Τὸ πέμπτον εἰς τὸ σπῖτι σου, 'ς τὸ πάτωμα τὸ [ἔχεις

Ἀπὸ τὸ ἔκτον, φίλε μου, τὰ ροῦχα νὰ προσέχῃς

Ἑστία ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου.

283. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρῶτερον φίλοις. Τὸ παιδί σου πῶς το μάθῃς. Μὲ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸ διάφορον. Χεῖριστον ἐλάττωμα ἡ πλεονεξία. Κατὰ τὸ ΜαστροΓιάννη καὶ τὰ κοπέλια του.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοῦ Ἰσματος.

284-288. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Νεκρὸς δι' 9 μεταμορ. νὰ γίνῃ Ζῶν.

2. Ὁ Λευκὸς διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ Μελαν.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος.

286-290. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ συνωνύμων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις, αἵτινες μεταξὺ των νὰ εἶνε κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον συνώνυμοι. Φροντίς, τομεύς, πρῶτος, εὐστοργία, νήδυμος.

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Τριμοῦστον Ἀστέρι.

291. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ σύλλαβαί τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζουσιν τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1, Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον. 2, Νῆσος. 3, Σάτυρος.

4, Στρατηγὸς ἀθηναῖος. 5, Ὅρος.

Ἑστία ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου.

292. Φωνηεντολόπιον.

ν- κλλος- λγτ- τυ- θη

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου.

293. Γρίφος.

τὸ τὸ
Οὐ! κ' τὸ πωλῶ τὸ τῷ Γ
τὸ τὸ
τὸ
Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μοντικάνη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐτοῦ 18.

178. Ἀριστογέλιον (α, ρίς, τό, γῆ, τόν) — 179.

Πόρος-πρός — 180. Χολή-χολή — 181. Ἰνδός.

182. ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

183. Π Κ 184. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ

ΕΙ ΜΙ τοῦ Η: Τῆρος, Μῆλος,

Λ Μ Ἀῆλος. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ

ΕΡ Π Ω τῶν Κ, Π: Κῆπος — 185

Κ Α ἈΒΡΑΑΜ, ΔΕΙΨΙΑ,

ΑΝΤΙ ΑΡΧΙΑΣ (Ἀλλασκα, ΒΕ-

Ν Α Ρῆς, ΡΙΧάρδος, ἈΨΙθος,

ΔΙΑσκός, ΜΑΨαλία) — 186. Ἡ οἰκονομία εἶνε

πηγὴ ἀνεξαρτησίας — 187. Ἡ Τροία ἐπὶ δέκα ἔτη

ἐπολιορκεῖτο — 188. Ὁ Καποδίστριας ἐκυβέρ-

νησε τὴν Ἑλλάδα.